

NİZAMİ

GƏNCƏVİ

SİMNAR

Azərbaycan Dövlət Nəşriyyatı, Bakı 1964

Bəhramın atası neçə il İranda şahlıq etmiş, öz zülmü ilə xalqın nifrətini qazanmışdı. İyirmi ildə onun bir neçə övladı olmuş, hamısı da ölmüşdü. Bəhram anadan olanda şahın sevinci yerə-göyə sığmadı. O, oğlunun xoşbəxt böyüməsi üçün tədbir aradı. Şaha məsləhət gördülər ki, Bəhramı

Ərəbistana göndərsin, orada yaxşı və səfalı bir yer seçsin, uşaq orada böyüsün.

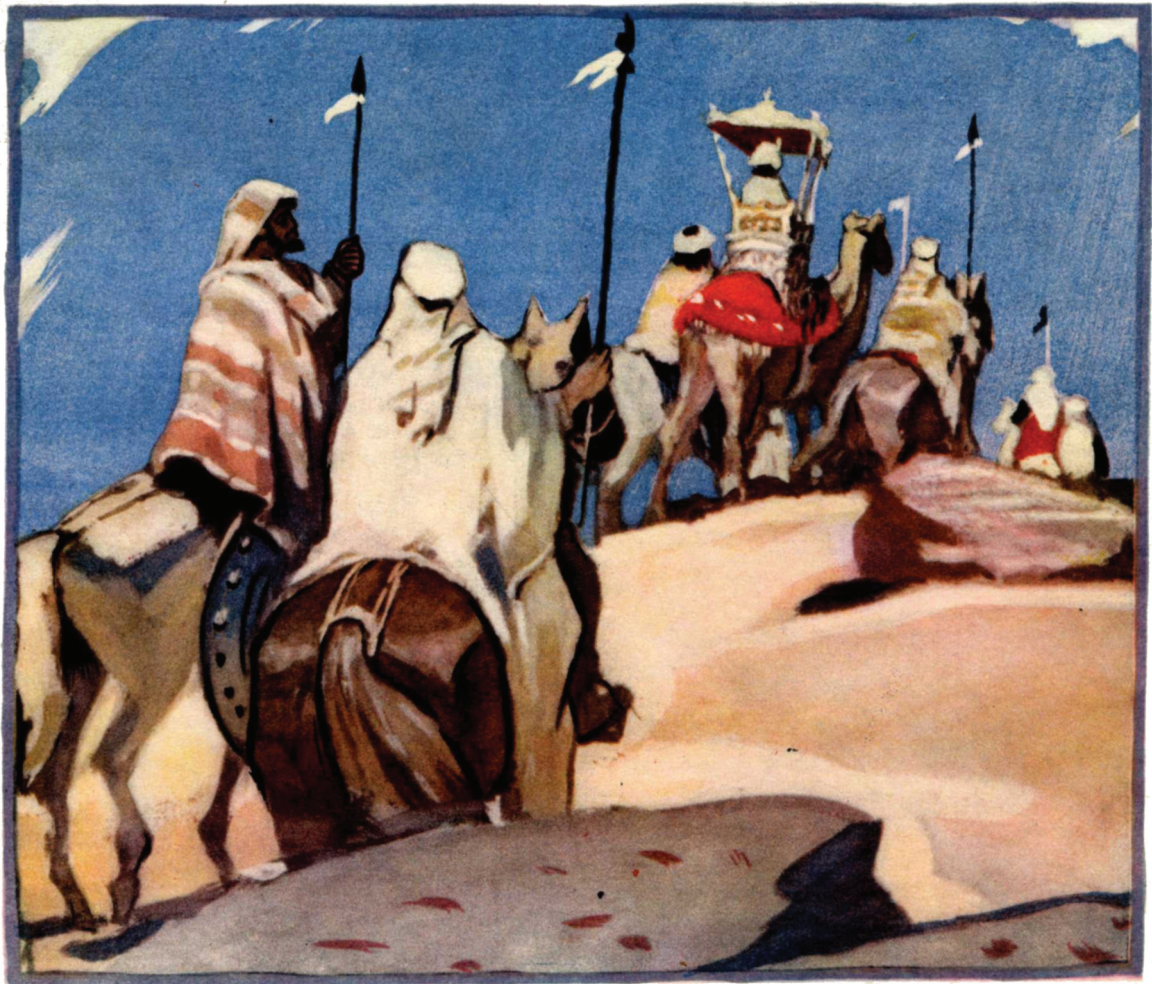
Şah özü kimi zülmkar Ərəbistan şahı Nemanı yanına çağırıb oğlunu ona tapşırdı. O, Bəhramı özü ilə Ərəbistana apardı.

İllər keçirdi. Neman şah Bəhramı çox əziz saxlayırdı. O, dörd il bu qayda ilə uşağı bəsləyib böyütdü.

Bir gün Neman öz oğluna dedi:

— Oğul, bu uşağı bizə tapşırıblar, mən həmişə narahatam. Sən bilirsən ki, bizim yerlərin havası isti, qurudur. Bəhram isə incə, zərif uşaqdır. O, bu istiyə tab gətirə bilməz. Onu çox uca bir yerdə bəsləməliyik...

Neman şah məsləhətdən sonra Bəhram üçün uca, geniş və səfalı bir yer axtartmağa başladı. Elə bir yer tapdılar. Baca-

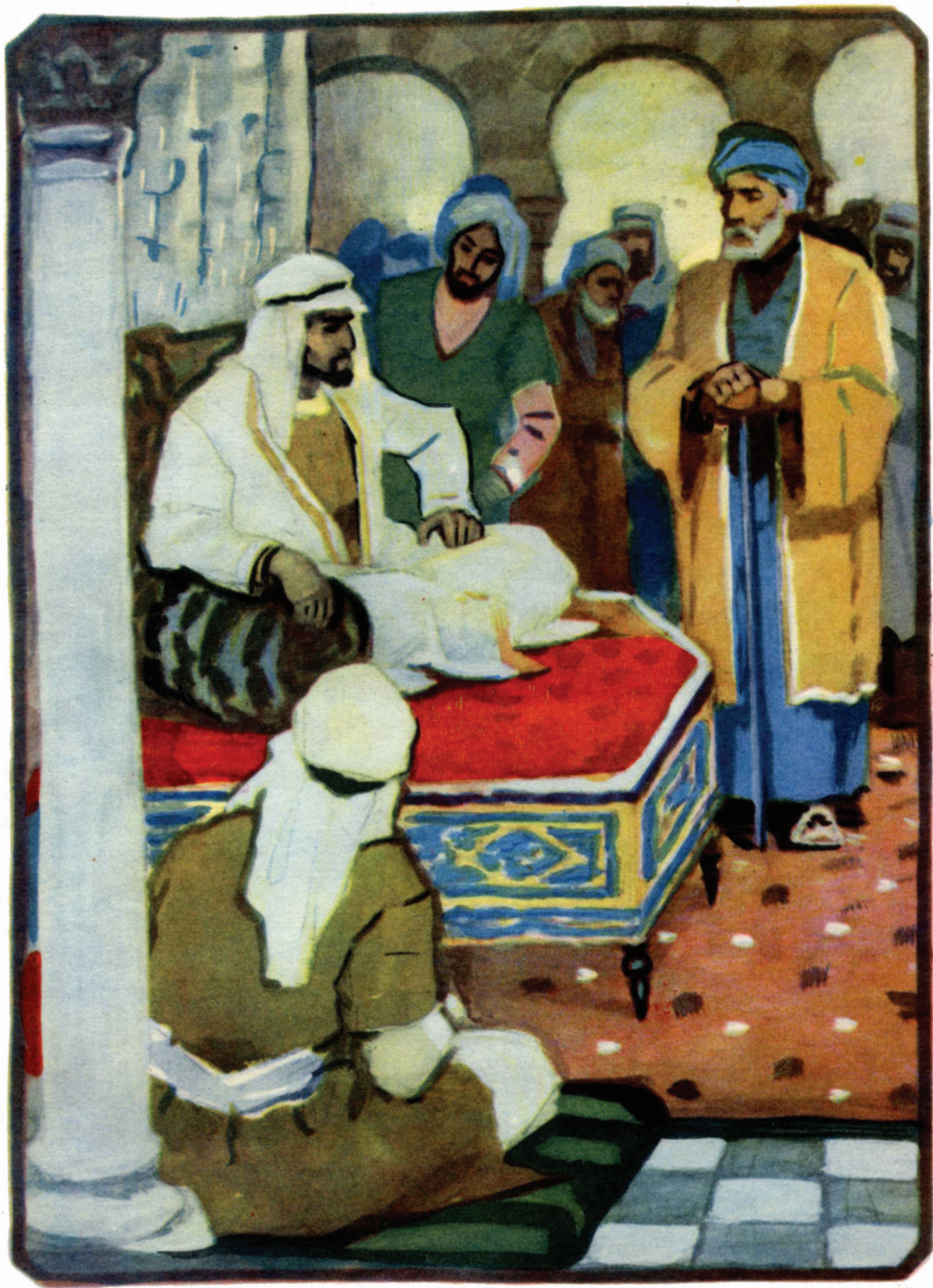

rıqlı bir usta burada saray tikməli idi. Ancaq şahın bəyəndiyi usta tapılmırdı. Bu işi boynuna götürən ustalar sarayı tikməyə başlayır, sonra öhdəsindən gələ bilmir, binanı yarımçıq qoyub gedirdilər. Bir gün Neman şahı xəbər gətirdilər:

— Siz axtaran ustanı tapmışıq. Həmin usta məşhur Simnardır. Simnarın sənətinin şöhrəti dünyanı tutub. Bir çox ölkələrdə həmin hünərli memarın tikdiyi binalar hamını heyran etmişdir. Onun tikdiyi binaların heç birində qüsurlar yoxdur. Özü bənnadırsa da minlərlə rəssam ondan sənət öyrənir. İndiyə qədər hünərdə ona çatan, bilikdə onu ötən yoxdur. Şahzadə Bəhram üçün uca, gözəl sarayı ancaq o tikə bilər.

Bu xəbərdən Neman şahı çox sevindi. Adam göndərərək onu çağırırdı. Simnar gəldi. Neman öz fikrini bənnaya dedi və lazım olan hər şeyi hazırladı.

Simnar qollarını çırmalayıb gözəl bir sənət nümunəsi yaratmaq eşqi və sevinci ilə işə başladı. Dəmir təkı möhkəm əlləri ilə yorulmadan beş il işlədi. Kəc və daşdan gümüş kimi qəşəng bir bina tikdi.

Simnarın tikdiyi saray aya yüksəlirdi. Sarayın tamaşası yorğun adama yuxu kimi şirin, naxışları isə susuza su kimi dadlı görünürdü. Sarayın divarına gün düşəndə, şəfəqdən ada-

mın gözü qamaşırdı.
Eşiyi gözəl, içi rahat
idi. Divarları ayna kimi
parıldayır, gecə-gün-
düz üç rəngə düşürdü:
göy, ağ və sarı. Səhər
saray göy rəngə çalır.
Günəş üfüqdən arala-
nıb günorta yerinə qal-
xanda sarayın üzün gün
kimi saralırdı. Bulud
günəşi örtəndə, saray
ağ rəngə boyanırdı.

Saray tikilib qurtardıqdan sonra Neman şah Simnardan soruşdu:

— Bundan da gözəl saray tikə bilərsənmi?

Simnar fəxrlə söylədi:

— Elə bir saray tikərəm, bu saray onun yanında daxmaya oxşayar. Bu üç rənglidirsə, o, yüz rəngli olar. Bu, daşdandırsa, o, yaqutdan olar.

Simnarın cavabını eşidən Neman şahın rəngi qızardı. O, əlləri qızıl sənətkara bərk qəzəbləndi. Hirsdən, hikkədən dilini-dodağını gəmirən şah öz-özünə dedi: „Bu bənnanı salamat buraxsam, daha gözəl saray tikəcək. Mənim adımı-sanımı, sarayımın şöhrətini heçə çıxaracaq“.

Şah tez-tələsik qulluqçularını çağırdı və tapşırıldı ki,
Simnari sarayın başından yerə tulasınlar.

Simnari öz tikdiyi sarayın başından yerə atıb öldürdülər.
Lakin onun adı və hünəri xalqın xatirində həmişəlik qaldı.

